

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 11. studenoga

2015. [\[Multimedia\]](#)

Druželjubivost u obiteljskom životu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Ovih dana Crkva u Italiji u Firenci slavi svoj Nacionalni kongres. Kardinali, biskupi, posvećene osobe, vjernici laici, svi zajedno. Pozivam vas da se pomolimo Gospi, izmolimo jednu Zdravo Mariju za njih [Zdravo Marijo...].

Danas ćemo razmišljati o jednoj karakterističnoj značajci obiteljskog života koja se uči od malih nogu a to je druželjubivost (konvivijalnost, životno zajedništvo, op. pr.) odnosno sklonost dijeliti životna dobra i biti sretni što možemo to činiti. Dijeliti i znati dijeliti je dragocjena vrlina! Simbol, "slika" toga je obitelj okupljena za obiteljskim stolom. Dijeljenje obroka – te, dakle, osim jela, također osjećaja ljubavi, razgovora, događanja... – je temeljno iskustvo. Kada se svetkuje, slavi rođendan, godišnjica, ljudi se okupljaju oko stola. U nekim kulturama postoji običaj da se to čini i prigodom žalovanja, kao znak blizine onome koji je u žalosti zbog gubitka člana obitelji.

Druželjubivost je nepogrešivi termometar koji služi za mjerenje zdravlja odnosâ: ako u obitelji nešto "ne štima", ili ako postoji neka skrivena bol, to se odmah vidi za stolom. Obitelj koja gotovo nikada ne blaguje zajedno, odnosno u kojoj se za stolom ne razgovara već se gleda televizija ili smartphone je "slaba obitelj". Kada su djeca za stolom prikovana za računalo, mobitel i ne slušaju jedni druge, to nije obitelj, to je umirovljenički dom.

Kršćanstvo, svi to znaju, ima posebni poziv na životno zajedništvo. Gospodin Isus je rado poučavao za stolom, i predstavljao je katkad Božje kraljevstvo kao radosnu gozbu. Isus je izabrao stol također da preda učenicima svoju duhovnu oporuku – učinio je to naime za večerom – zgusnutu u spomen-činu svoje Žrtve: dar njegova Tijela i njegove Krvi kao hrane i pića spasenja, koji jačaju pravu i trajnu ljubav.

U toj perspektivi, možemo s pravom reći da je obitelj, kada je na misi, "u svom domu", upravo zato što donosi na euharistiju vlastito iskustvo druželjubivosti i otvara ga milosti opće druželjubivosti, Božje ljubavi prema svijetu. Sudjelovanjem na euharistiji, obitelj se čisti od napasti zatvaranja u samu sebe, ojačana u ljubavi i vjernosti, i proteže granice vlastitoga bratstva prema Kristovu srcu. U ovom našem dobu, označenom mnogim zatvorenostima i mnogobrojnim zidovima,

druželjubivost, koja se rađa iz obitelji i širi po euharistiji, postaje ključna prilika. Euharistija i obitelji koje se njome hrane mogu pobijediti zatvorenosti i graditi mostove prihvaćanja i ljubavi. Da, euharistija Crkve obiteljâ, koje su kadre vratiti zajednici djelatni kvasac druželjubivosti i uzajamne gostoljubivosti, je škola čovjekoljubive uključenosti koja se ne boji susreta s drugima! Ne postoje mali, siroti, slabi, nezaštićeni, ranjeni i razočarani, očajni i napušteni, koje euharistijska druželjubivost obiteljâ ne može hraniti, krijeviti, štiti i ugostiti.

Spomen obiteljskih vrlina pomaže nam to shvatiti. Sami smo imali priliku se osvjedočiti, i dalje se možemo u to osvjedočiti, koja se čuda mogu zbiti kada neka majka pazi, njeguje i brine se, osim svoje, i za tuđu djecu. Sve do jučer bila je dovoljna jedna mama za čitavo dvorište! Nadalje, znamo dobro koju snagu ima narod čiji su očevi spremni postaviti se zaštitnički prema djeci sviju, jer smatraju djecu zajedničkim dobrom, koje s radošću i ponosom štite.

Danas mnogi društveni konteksti postavljaju prepreke obiteljskoj druželjubivosti. Istina je, danas nije lako. Moramo iznaći način da je obnovimo. Za stolom se razgovara, za stolom se sluša. Tu nema mjesta tišini, ali ne onoj šutnji koju obdržavaju monahinje, već tišini sebičnosti, gdje je svatko za sebe, ili gleda televiziju ili računalo... i ne razgovara se. Ne, nema tišine za stolom. Treba vratiti onu obiteljsku druželjubivost i prilagoditi je vremenima. Druželjubivost kao da je postala nešto što se kupuje i prodaje, ali tako se ona pretvara u nešto sasvim drugo. A blagovanje nije uvijek znak pravedne podjele dobara, kojom je obuhvaćen i onaj koji je lišen i kruha i ljubavi. U bogatim zemljama skloni smo previše trošiti na hranu, a zatim smo prisiljeni ponovno puno trošiti na uklanjanje viškova. A taj besmisleni "posao" odvraća nam pozornost od prave gladi, tijela i duše. Kada nema druželjubivosti vlada egoizam, svatko misli samo na sebe. To više što je promidžbena mašinerija to svela na dokono uživanje u grickalicama ili želju za slatkim. Dok mnogo, previše braće i sestara nemaju što jesti. To je pomalo sramotno!

Pogledajmo otajstvo euharistijske gozbe. Gospodin lomi svoje Tijelo i prolijeva svoju Krv za sve. Doista ne postoji podjela koja može odoljeti toj Žrtvi zajedništva; samo stav neistine, suučesništva sa zlom može isključiti iz toga. Svaka druga distanca ne može odoljeti goljoj snazi toga kruha koji se lomi i vina koje se prolijeva, toga sakramenta Tijela Gospodinova. Živi i vitalni savez kršćanskih obitelji, koji prethodi, podupire i obuhvaća u dinamizmu svoje gostoljubivosti svakodnevne napore i radosti, surađuje s milošću euharistije, koja je kadra stvarati uvijek nova zajedništva svojom snagom koja uključuje i spašava.

Kršćanska obitelj će pokazati upravo tako širinu svoga pravog obzora, koji je obzor Crkve Majke svih ljudi, svih napuštenih i isključenih, u svim narodima. Molimo da ta obiteljska druželjubivost uzmogne rasti i sazrijevati u milosnom vremenu predstojećeg Jubileja milosrđa.